

SANT ESTEVE

Parròquia de Sant Esteve, 26 de desembre de 2019

La festa de sant Esteve, que avui celebrem, ens parla de la importància i la necessitat de ser testimonis. El fet impressionant i inaudit de la presència de Déu en la nostra història necessita ser explicat; demana ser anunciat i comunicat. Ahir celebràvem amb goig el naixement del Salvador; avui donem gràcies a Déu pel primer testimoni d'aquest fet. Deia San Fulgenci de Ruspe: "Ahir vam celebrar el naixement temporal del nostre Rei etern; avui celebrem el triomfal martiri del seu soldat " (Ofici).

La missió no es pot postergar

En realitat no es pot separar el ser cristià i ser testimoni. No es pot seguir Jesús de Natzaret i no proclamar el seu nom. Com insisteix el nostre papa Francesc, tot deixeble és missioner. "En virtut del Baptisme rebut, cada membre del Poble de Déu s'ha convertit en deixeble missioner. Cadascun dels batejats, qualsevol que sigui la seva funció en l'Església i el grau d'il·lustració de la seva fe, és un agent evangelitzador "(EG 120). És una missió que cadascú de nosaltres ha de prendre seriosament. "Tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús" (EG 120). Si el misteri de Nadal ens ha fet descobrir l'amor immens que Déu ens té, ara hem de explicar-ho als altres.

No valen excuses. No val dir que no s'està preparat o que necessit més formació per fer-ho. No val tampoc deixar que ho facin altres (els sacerdots, els catequistes), mentre que nosaltres ens quedam passius. La missió no es pot postergar. El foc del nostres cor hauria d'encendre a tantes persones que desconeixen qui i com és Déu i que ignoren el seu amor i viuen en la foscor.

Les dificultats

Aquesta missió no és fàcil. Jesús no va ocultar les dificultats que comporta convertir-se en els seus testimonis. Moltes vegades les circumstàncies no són favorables i hem de viure i actuar contra corrent. A l'Evangelí hem escoltat Jesús dient als deixebles que serien lliurats als tribunals, fuetejats i odiats.

Així va succeir amb Esteve, el primer màrtir d'una llarga història de màrtirs, que arriba fins als nostres dies. A la primera lectura hem escoltat el relat de la seva execució sumària a càrrec d'una multitud descontrolada, que no suporta les seves paraules i, sobretot, el seu anunci de la destrucció del temple de Jerusalem. Esteve no cedeix davant les pressions, sinó que manté en tot moment la seva fe en el Senyor Jesús i, ple de caritat, mor pregant per aquells que l'apedregaven.

Nosaltres, que volem ser deixebles de Jesús, també sentim les dificultats d'anunciar Jesucrist enmig d'una societat que ho ignora. Als cristians de segle XXI (vint i un) ens

toca anunciar l'Evangeli en àmbits i circumstàncies que a vegades poden resultar molt durs. Tractam amb persones de condició molt diversa que viuen en ambients molt allunyats de Déu i vivim en societats que van destruint les seves arrels cristianes. A vegades semblam predicadors al desert i ens sentim impotents davant la missió que hem de dur a terme.

Per això necessitam reafirmar la nostra esperança en Déu i la seguretat que el triomf és sempre de Déu. Jesús deia en l'Evangeli: "El qui es mantindrà ferm fins a la fi, se salvarà". Amb aquesta convicció mor Esteve, demanant a Jesús que rebí el seu esperit. La confiança en Déu ha de omplir la nostra vida.

Testimonis enmig de l'món

Nosaltres som cridats a ser testimonis enmig del món. El Senyor no ens ha cridat a ser missioners en països llunyans, sinó a fer-li present a la nostra ciutat, als nostres carrers, en la nostra societat. Però ens guia el mateix Esperit que va conduir a Esteve a donar testimoni de la seva fe i el que porta a homes i dones a marxar lluny per anunciar Jesucrist. Desitjam fer sentir l'amor de Déu a totes les persones amb les que tractam, a tantes persones que segueixen anhelant la salvació.

Deia la gran poetessa i escriptora Madeleine Debrél que som "missioners sense barques". No ens hem pujat a les barques per marxar a terres de missió. Nosaltres som missioners al desert de les nostres ciutats, a l'asfalt, a l'escala de veïns. La nostra missió, deia, és "portar el Senyor a tot arreu, enfonsar-nos en la marea humana com a l'arena blanca; perquè hi hagi aquí o allà ànimes que conserven la seva fragilitat humana enfront de la gràcia de Déu, ànimes que no s'han emmurallat, que no s'han cuirassat " (Missioners sense barques). Cadascú de nosaltres hauria de ser bona notícia per als altres, finestra per la que pugui entrar la llum de Déu.

La parròquia de Sant Esteve

En aquest dia podem pregar a Déu per intercessió de Sant Esteve que cada cristià prengui consciència de la seva missió, que ningú es quedi de braços creuats, sinó que tots es convencin que són missioners. I també demanam per les nostres comunitats, perquè creixi el seu impuls missioner; en particular, demanem avui per aquesta comunitat parroquial, que celebra al seu titular, perquè mai perdi l'afany per fer present Jesucrist en la nostra ciutat.

Encomanem també els diaques de la diòcesi, que celebren el seu patró. Sant Esteve va formar part del grup dels Set, que es van dedicar al servei de la comunitat de llengua grega, atenent principalment als aspectes organitzatius i benèfics. Ell és exemple de dedicació i servei per als nostres diaques permanents.

Conclusió

Enmig del Nadal, la litúrgia ens presenta el testimoni d'Esteve i ens crida a nosaltres a ser testimonis amb tota la nostra vida de la Bona Notícia que porta el naixement del Salvador. El Nadal no és només adornar, cantar villancets i oferir bons sentiments. El Nadal és una cosa molt seriosa, perquè contemplar el misteri de Déu fet home, ens compromet a ser els seus testimonis, seguint l'exemple d'Esteve i tants d'altres màrtirs.

SAN ESTEBAN

Parroquia de San Esteban, 26 de diciembre de 2019

La fiesta de san Esteban, que hoy celebramos, nos habla de la importancia y la necesidad de ser testigos. El acontecimiento impresionante e inaudito de la presencia de Dios en nuestra historia necesita ser contado; pide ser anunciado y comunicado. Ayer celebrábamos con gozo el nacimiento del Salvador; hoy damos gracias a Dios por el primer testigo de este acontecimiento. Decía San Fulgencio de Ruspe: “Ayer celebramos el nacimiento temporal de nuestro Rey eterno; hoy celebramos el triunfal martirio de su soldado” (Oficio).

La misión no se puede postergar

En realidad no se puede separar el ser cristiano y ser testigo. No cabe seguir a Jesús de Nazaret y no proclamar su nombre. Como insiste nuestro papa Francisco, todo discípulo es misionero. “En virtud del Bautismo recibido, cada miembro del Pueblo de Dios se ha convertido en discípulo misionero. Cada uno de los bautizados, cualquiera que sea su función en la Iglesia y el grado de ilustración de su fe, es un agente evangelizador” (EG 120). Es una tarea que cada uno de nosotros debe tomar en serio. “Todo cristiano es misionero en la medida en que se ha encontrado con el amor de Dios en Cristo Jesús” (EG 120). Si el misterio de Navidad nos ha hecho descubrir el amor inmenso que Dios nos tiene, ahora tenemos que contarlo a los demás.

No valen excusas. No vale decir que no está preparado o que necesito más formación para hacerlo. No vale tampoco dejar que lo hagan otros (los sacerdotes, los catequistas), mientras que nosotros nos quedamos pasivos. La misión no se puede postergar. Deberían quemar en nuestro corazón y hacerlo arder tantas personas que desconocen quién y cómo es Dios, que ignoran su amor y viven en la oscuridad.

Las dificultades

Esta tarea no es fácil. Jesús no ocultó las dificultades que tiene ser sus testigos. Muchas veces las circunstancias no son favorables y hemos de vivir y actuar contracorriente. En el Evangelio hemos escuchado a Jesús decir a los discípulos que serían entregados a los tribunales, azotados y odiados.

Así sucedió con Esteban, el primer mártir de una larga historia de mártires, que llega hasta nuestros días. En la primera lectura hemos escuchado el relato de su ejecución sumaria a cargo de una muchedumbre descontrolada, que no soporta sus palabras y, sobre todo, su anuncio de la destrucción del templo de Jerusalén. Esteban no cede ante las presiones, sino que mantiene en todo momento su fe en el Señor Jesús y, lleno de caridad, muere rogando por aquellos que le apedreaban.

Nosotros, que queremos ser discípulos de Jesús, también sentimos las dificultades de anunciar a Jesucristo en medio de una sociedad que lo ignora. A los cristianos del siglo XXI nos toca anunciar el Evangelio en ámbitos y circunstancias que a veces pueden resultar muy duros. Tratamos con personas de condición muy diversa que viven en ambientes muy alejados de Dios y vivimos en sociedades que van destruyendo sus raíces cristianas. A veces parecemos predicadores en el desierto y nos sentimos impotentes ante la tarea que tenemos que llevar a cabo.

Por eso necesitamos reafirmar nuestra esperanza en Dios y la seguridad de que el triunfo es siempre de Dios. Jesús decía en el Evangelio: “El que persevere hasta el fin, se salvará”. Con esta convicción muere Esteban, pidiendo a Jesús que reciba su espíritu. La confianza en Dios debe llenar nuestra vida.

Testigos en medio del mundo

Nosotros estamos llamados a ser testigos en medio del mundo. El Señor no nos ha llamado a ser misioneros en países lejanos, sino a hacerle presente en nuestra ciudad, en nuestras calles, en nuestra sociedad. Pero nos guía el mismo Espíritu que condujo a Esteban a dar testimonio de su fe y el que lleva a hombres y mujeres a marchar lejos para anunciar a Jesucristo. Deseamos hacer sentir el amor de Dios a todas las personas con las que tratamos, a tantas personas que siguen anhelando la salvación.

Decía la gran poeta y escritora Madeleine Debré que somos “misioneros sin barcas”. No nos subimos a las barcas para marchar a tierras de misión. Nosotros somos misioneros en el desierto de nuestras ciudades, en el asfalto, en la escalera de vecinos. Nuestra misión, decía, es “llevar al Señor a todas partes, hundirnos en la marea humana como en la arena blanca; porque haya aquí o allá almas que conservan su fragilidad humana frente a la gracia de Dios, almas que no se han amurallado, que no se han acorazado” (Misioneros sin barcas). Cada uno de nosotros debería ser buena noticia para los otros, ventana por la que pueda entrar la luz de Dios.

La parroquia de San Esteban

En este día podemos rogar a Dios por intercesión de San Esteban que cada cristiano tome conciencia de su misión, que nadie se quede de brazos cruzados, sino que todos se convenzan de que son misioneros. Y también pedimos por nuestras comunidades, para que crezca su impulso misionero; en particular, pedimos hoy por esta comunidad parroquial, que celebra a su titular, para que nunca pierda el afán por hacer presente a Jesucristo en nuestra ciudad.

Encomendamos también a los diáconos de la Diócesis, que celebran a su patrón. San Esteban formó parte del grupo de los Siete, que se dedicaron al servicio de la comunidad de lengua griega, atendiendo principalmente a los aspectos organizativos y benéficos. El es ejemplo de dedicación y servicio para nuestros diáconos permanentes.

Conclusión

En medio de la Navidad, la liturgia nos presenta el testimonio de Esteban y nos llama a ser nosotros testigos con toda nuestra vida de la Buena Noticia que trae el nacimiento del Salvador. La Navidad no es sólo espumillón, villancicos y buenos sentimientos. La Navidad es algo muy serio, porque contemplar el misterio del Dios hecho hombre, nos compromete a ser sus testigos, siguiendo el ejemplo de Esteban y tantos otros mártires.